

ת"פ 18073/01/11 - מדינת ישראל נגד א ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 ספטמבר 2016

ת"פ 18073-01-11 מדינת ישראל נ' ר

לפני כב' השופט שמאי בקר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ר

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איציק אמיר

ב"כ הנאשמת עו"ד גויסקי

הנאשמת בעצמה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת, א ר, הודתה בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, ולפיו ביום 19.8.2009 הסיגה גבול באופן פלילי, אל תוך ביתה של לאה פז, בעוד בנותיה הקטינות נמצאות לבדן בבית, וזאת במטרה להקניט או להרגיז.

א הודתה עוד, כי ניסתה לגנוב מכשיר סלולארי מסוג סוני אריקסון שהיה בבית, ותוך זמן קצר עוכבה והובאה לתחנת המשטרה, שם החלה משתוללת, והגדילה לעשות - תקפה שוטרת אחת בכך שדחפה אותה, אחזה בחולצתה בחוזקה ושרטה אותה בידה עם ציפורניה, ועל שוטרת נוספת איימה בכך שאמרה לה שתרצח אותה, ועל כך הוסיפה גם תקיפה של ממש, כאשר נשכה אותה בידה הימנית והותירה סימן שהצריך קבלת טיפול וחיסון טטנוס (ראו ת/1).

התביעה, אשר לא נעלמו מעיניה נתוני הייחודיים, האומללים, של א, הגיעה להסדר טיעון ראוי ואנושי עם ההגנה, ולפיה אם תרתום עצמה א לטיפול ולשיקום, אזי תסתפק התביעה בעונש צופה פני עתיד, לצד פיצוי לשוטרת שנשכה.

אין לי אלא לשבח את התביעה על עמדתה זו, ואני גם יכול בהחלט להבין מדוע היום, כאשר התסקיר הראשון בעניינה

עמוד 1

של א היה חיובי, אולם כל האחרים היו במגמת ירידה והתדרדרות - התנערה התביעה מן ההסכם, כדת וכדין.

אלא, שדומני שתיק זה, והמקרה הייחודי של א, אינו תיק של "כדת וכדין", הגם שכאמור אין לי טרזניה על התביעה ההגונה, בוודאי שלא ביחס להסדר הטיעון ההיסטורי, וגם לא ביחס לטיעוניה לעונש דהיום.

אולם, כאשר אני בוחן את כלל הנסיבות, עליהן אעמוד בהמשך, את חלוף הזמן, ואולי בעיקר גם את העובדה שמאז קיץ 2009, וחלפו כבר למעלה משבע שנים מאז ביצוע העבירות, לא נפתח ל ולו תיק מב"ד אחד.

הנסיבות של הנאשמת, א הן נסיבות שקשה להישאר אדיש כלפיהן: עלתה ארצה בילדותה, עברה תקיפה מינית בעת היותה נערה צעירה, והרחוב הפך לביתה בגיל 14 לערך, שאז עשתה היכרות ראשונית עם סם המוות, ההירואין.

א היתה במעונות לנערות, היה לה בן זוג בין לבין, כמובן שהיתה מכורה לסם, וכך כאשר היא חיה מן היד אל הפה, ואל הסם, הגיעה לגיל 25, אז ביצעה את העבירות עליהן היא נותנת את הדין היום.

שנתיים לאחר מכן, בגיל 27, ילדה א את בתה הראשונה, והיא נאלצה להיפרד ממנה תוך חודשים ספורים, וספק אם אי פעם תפגוש בה עוד.

הסמים ואלימות אשר היו מנת חלקה, הביאו לכך שכמעט ואין שן אחת בפיה של א, וגם היום, כאשר היא נראית מסודרת ומאורגנת (על פי ההגנה היא חזרה שוב, בפעם המי יודע כמה, אל תהליך השיקום) - בולטת לעין העובדה שלאישה הצעירה והמטופחת, לפחות נכון להיום, אין שנייים. ברי לי, כי מצב דברים זה, נובע מן הסתם, גם מחוסר יכולת כלכלית.

על כל אלה, יש להוסיף את העובדה כי הנאשמת נעדרת כל עבר פלילי, ואותו יום מר ונמהר בקיץ 2009 לא אפיין, כלל וכלל, את התנהגותה.

אין לחדד, מדובר בעבירות שאינן פעוטות, ונקל לשער ולדמיין מה עבר על הקטינות בבית משפחת פז באותו יום, אולם שוב, מבחינת הנאשמת, א, אין המדובר בתבנית או באלימות הטבועה בה, אלא במקרה אחד ויחיד, חריג ביותר, בנוף חייה.

כפי שכתבתי כבר לעיל, בעיקר משחקת תפקיד היום, בגזר הדין, העובדה שמאז שנת 2009, וחרף העלויות והמורדות הרבות שידעה א - לא נפתח לה ולו תיק מב"ד אחד במשטרה.

אני סבור אפוא, כי יש לחמול על הנאשמת, ונוכח כל המתואר לעיל, כאשר היא נותנת את הדין בפעם הראשונה בחייה,

ונוכח חלוף הזמן כאשר אין לה עוד פעילות עבריינית מאז, וכהגדרת ההגנה - א איננה אלא "חתולת רחוב" השורדת, מאז ילדותה, ומאז 2009 לא שרטה בציפורניה איש - הרי שניתן וראוי לגזור את דינה לקולא.

לפיכך, נוכח כל האמור לעיל, כאשר אני מקווה ש תצליח סוף סוף לעלות על דרך המלך, שהרי ההגנה טוענת ששוב עלתה על עגלת השיקום, ובמבט מהדוכן - הגם שאינו מקצועי או מעמיק - נראית א מסודרת ומטופחת, כאחד האדם (זולת הבעיה הדנטלית, למרבה הצער), אני גוזר עליה את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשמת לא תשא בעונש זה אלא אם תוך 24 חודשים מהיום תעבור כל עבירה בה הורשעה במסגרת פרשה זו.

ב. פיצוי לשוטרת ליהי אלדר, עדת תביעה 10, בסך 1000 ₪, כמוסכם בהסדר הטיעון המקורי, כאשר הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים בני 100 ₪ כל אחד, החל מיום 29.9.16. אני מבקש כי הפיצוי יופקד.

המזכירות והסנגוריה יעבירו העתק גזר דין זה לשירות המבחן, בתודה ובהערכה על מאמציו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ב אלול תשע"ו, 15/09/2016 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט